

Előfizetési árak:

Egész évre 12 ft.
Félévre 6
Negyedévre 3
Egy hóra 1
Egyes szám 4 kr.

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer. Pál könyvnyom-
da, Nagybecskerek, Uri-
tóza 276. sz., hová az
előfizetések és a lap szét-
küldésére vonatkozó felszó-
lamlások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek,
Ferencz-József-tér,
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban.

Megjelenik mindennap,
vasár- és ünnepnapok
kivételeivel.

Városok versenye.

Nagy-Becskerek, július 21.

Rég hangzik a panasz a vidéki városokról, hogy egyes hivatalok elnyeréséért sokkal többet áldoznak, mint a mennyit a nyert hivatal valóban megér.

Ez a panasz nekünk egészen közvetlenül alig szólhat, hanem inkább szól az egész társadalomnak, mely bizonyos közvetettséggel szolgál reá ezen dorgatoriumokra. Az országban nem tudott még kiveszni a rang, a czinkórság, hazánk még mindig a hivatalok, az „urak“ országa és nem a gyáraké. Régi dolog és ideje volna, ha már elavulna. A kor követelményei és országunk nemzetközi hivatása rég megváltoztak. Pénzügyi viszonyaink nem a régié. Innen-onnan megszegényedünk, ha az eddigi csapáson haladunk. Földjeink gyengülnek, idegen országok gabnái elnyomják a magyar termelést; szőlőjeink kivesznek és Tokaj csak nevével kísért már. Az ősi fundus, melybe a magyar virtusát, gazdagságát, erejét rakta — meginog, nem lehet benne hinni. Félre hát a régi göggel, fényes büszkeséggel! Ne akarjon az, a ki földes ur nem lehet, hivatalnok, ügyvéd, pap és tanár lenni mind. Halljuk meg a kor, a század hívó szótát és ne resteljük a munkát. — Az

egyetemek helyett teljenek meg a szakiskolák, kereskedelmi és ipari tanodák, előkelő családok sarjai ne resteljék a kereskedői, műiparosi pályát, mert bizony, bizony nagyobb ur ma tényleg egy gyárigazgató, mint egy királyi táblai elnök. Hisz nincsen kizárva, sőt megkövetelendő, hogy azok, kiknek kezében a kereskedelem, az ipar és a gyárüzlet felvirágzása letéve hasonló intelligenciával, megfelelő kvalifikációval rendelkeznek, mint a szellemi munka előharcosai. Csak művelt középosztály teheti gazdaggá az országot, csak folytonos képzés, művelődés döntheti le azt a válaszfalat, melyet a születési arisztokraczia mintájára a „lateinerség“ von maga körül. Mert sajnos, hogy legtöbb városban von, a szellemi arisztokracziával kérkedvén. Legyen hát ezekkel szemben, ezek mellett a munkának is arisztokracziája, mely épen olyan féltékeny, épen olyan büszke lehessen az ő előnyeire, mint amazok.

Kettő a jövő: a tudomány és a munkáké. A mely nép azt be nem látja, meddő harcot viv a száguldó korszellemmel, azt meg nem hódíthatja. Ne áltassuk magunkat azzal, hogy hiszen haladunk. Haladunk, de még messze mögötte vagyunk a cél-
nak, melyet el kell érni. A nyugoti civilizáció lehellelte eljutott hozzánk,

uton vagyunk, hogy kiszakadjunk a „kelet“-ből. De még benne vagyunk a „kelet“-ben. Budapest szép város, de még nem világváros; hazai iparunk, kereskedelmünk szegényes; nevetséges volna összehasonlításokat tenni a behozatal és a kivitel között; a magyar tudományosság, a magyar műveltség még nem önálló és nem állja ki a versenyt a nyugattal. Hát ne bizakodjunk el. Kicsinyes, nevetséges előítéleteinket dobjuk már a sutba. Helyet, palotát, templomot a magyar munkának. A vidéki városok jövője és gazdagsága nem attól függ, hogy hány hivatal, de hogy mennyi gyár van bennük! Jól van, legyenek büszké a frontos, kupolás középületekre, de ne vessék meg a karcu kéményeket, melyeken át a Haladás oltáráról száll fel a füst az ég felé . . .

A képviselőház ülésének elnapolása. A képviselőház ülésének elnapolására vonatkozó királyi leirat szövege a következő:

„Mi első Ferencz József Isten kegyelméből ausztriai császár, Csehország királya stb., Magyarország apostoli királya. Hü Magyarországunk és társországi zászlósainak, egyházi és világi főrendjeinek és képviselőinek, kik az általunk 1892. évi február hó 18-án Budapest fő- és székvárosunkba összehívott országgyűlésen egybegyűlték,

kor azonban egy másik táblácska mered az elszörnyedt lovag elé a következő versikével:

„Ha nem adsz még öt huszast,
Nem erasztem a lovad.“

Boaszussággal eltelve bár, de kénytelen elővenni a huszasokat ismét, hogy a furfangos gépet engedékenységre bírja. A legeredetibb azonban az egészben, hogy míg a tulajdonos odajár, a lovat bárki elcsipheti öt huszasért.

Pedig ilyes valami fogja őrizni a jövő században már az átokházi tanyák legelőjére éjjel kicsapott lovakat, csak hogy jobb szerkezetű. Akkora a találmányok megváltoztatják a világ sorját. Nemrég szabadalmaztak egy olyan találmányt, amelynek, mint a Bergl-féle budapesti szabadalmi iroda jelenti, célja nem kevesebb, mint egy szellemesen összeállított géppel üvegdarabokból ruhaszöveteket gyártani. Eltekintve attól, hogy az új szövet összetörött, értéktelen anyagból állítatik elő, más szövetek fölött sok előnnyel rendelkezik; el nem égethető és tetszés szerinti színben és vastagságban készíthető. Egyedül csak az a tulajdonsága, hogy el nem égethető, megbecsülhetetlen oly emberekre nézve, kik munkaközben a tűz körül forognak. Női ruhakelme előállítására is előnyös és tel-

A „TORONTÁL“ TÁRCZAJA.

Tudományos apróságok.

(A hideg vezetése csöveken. — Lőörző automata. — Ruhák üvegből és fából. — Vakok órája. — Mesterséges étvágy. — Villamos szivargyújtó. — Tintafojtók eltávolítása.)

A mostani vak melegben erősen áhitozik az ember a hűvösség után. De hát bajos, ha csak külön jégvermet nem rendez be lakásnak, vagy ha örökké nem a vízben ül.

A szabad Amerika polgárai, a derék yankeek, meg vannak már szokva, hogy minden úgy legyen, a hogy ők akarják. Ma már a fényt és az erőt egy központból nyerik. Igen fontos tényező az iparra nézve. Ez az alapeszme indított egy amerikai arra, hogy a hideget is egy központból csövek segítségével ossza szét a városban. A rendszer gyakorlatilag először Washingtonban vitetett keresztül. Hatalmas a hideget gyárilag előállító gépekből áramlik szét a jéghideg levegő a hálózatban, melynek egyes ágai a szállókban és magánházakban végsődnek. Szóval mindenki vehet jéghideg levegőt. Ezáltal minden, sokszor igen drága és komplikált jégsekreány fölöslegessé válik. Egy washingtoni szállóban, a hová a központi hálózat csövei be vannak vezetve, az előbbi költség 75 százaléka takarítottak

meg. Jogosan tekinthető a praktikus eszme jelentékeny haladásnak a higiena és a gazdaság terén.

Amerika a föltalálók hazája. Mindig van ott valami új. Persze rossz is a sok jó között. Ilyen például az az automata, a melynek nagy hasznát vennék a szegedi tanyák lóköltői is. Ez a lőörző automata. Nagyon is amerikai ízű, tréfás találmány, a melynek két szembeálló tulajdonsága van: az egyik, hogy a passiv szemlélőre nézve kaczagtató, a másik, hogy az egész találmány nem ér egy polturát sem.

Sétalovaglását végzi a gavallér, gondtalanul nézeget ide oda a egyszerre csak eszébe jut, hogy valanely ügyét sürgősen el kell intéznie. Töprenkedik, hogy mit csináljon a lovával? Hirtelen szemébe ötlök egy gépecske, melynek tábláján a következő vers van feltűnő betűkkel kipingálva:

„Dobj belém egy huszacskát.
Megtartom a lovacskád.“

— Hun — gondolja a gavallér, — ez csakugyan olcsón csinálja a dolgát.

Kivessz egy huszast, bedobja a nyíláson, mire kiugrik a gépből egy kampó. Erre rádobva a kantárt, rögtön összecukodik, úgy, hogy azt erősen tartja, a ló nem szabadulhat el. A gavallér nyugodtan távozik, elvégzi a dolgát s jön vissza a lováért. Ek-

királyi üdvözlőnk. Kedvelt hiveink! Magyar miniszteriumunk előterjesztésére, a jelen országgyűlés ülését folyó hó 20. napjától folyó évi szeptember hó 26. ik napjáig ezennel elnapoltnak nyilvánítjuk. Kikhez egyébiránt királyi kegyelmünkkel állandóan hajlandók maradunk. Kelt Ischlben, ezernyolczszáz kilenczvenkettedik évi julius hó tizenyolczadik napján. Ferencz József s. k., Gr. Szapáry Gyula s. k.

Az új kereskedelemügyi miniszter. A hivatalos lap legutóbbi száma a következő legfelsőbb kéziratokat közli:

I.

Kedves Wekerle! Magyar miniszterelnököm előterjesztése folytán Önt a kereskedelmi magyar miniszterium ügyeinek ideiglenes vezetésétől, e megbízásában tett szolgálatainak elismerése mellett, ezennel felmentem.

Kelt Ischlben, 1892. évi julius hó 16-án.

Ferencz József, s. k.

Szapáry Gyula gróf, s. k.

II.

Kedves Lukács! Magyar miniszterelnököm előterjesztése folytán Önt kereskedelemügyi magyar miniszteremmé ezennel kinevezem.

Kelt Ischlben, 1892. évi julius hó 16-án.

Ferencz József, s. k.

Szapáry Gyula gróf, s. k.

HIREK.

— **Lapunk felelős szerkesztője** tegnapi hosszabb szabadságidőre utazott. Távolléte alatt a szerkesztésért Jurkovic Aladár, lapunk főmunkatársa lesz felelős.

— **A nagybecskereki községi iskola-**szék tegnap délután ülést tartott, melyen jelen voltak: Plechl Szilárd dr. elnök, továbbá Kovách Agoston kir. tanácsos, Grandjean József dr., Blumm Sándor, Szalay József, Binder dr., Brájjer Lajos dr., Baaden Károly, Fröhlich Lajos, Rédl Ferencz iskolaszéki tagok és Vary Mihály jegyző. Targyalás alá kerültek a zárvizsgálati elnökök jelentései, a melyekből az az örvendetes eredmény tűnik

jesen pótolja a selymet, melynél sokkal erősebb fényű, könnyebben mosható és ezen jó tulajdonságok mellett a selyem minden tulajdonságával bir; ép oly puha és rugalmas. Tartósságra nézve még tapasztalatokat nem jegyeztek föl.

Ép úgy, mint e föltaláló üveggel, úgy egy másik fával akar bennünket fölruházni. Ez utóbbi föltaláló eljárása a következő: Vékony deszkák vagy léczek hosszabb átmérőjük mentén igen vékony rostokká hasíthatnak, melyek higitott kénsavban főzetnek, miáltal az anyag szétbontatik anélkül, hogy a farostok szétesnének. A főzés után a fa levegőn megszárittatik, miáltal az anyag tartóssága fokozva lesz. E műveletek után a farostok egymásután fölállított hat sajtoló készülékben hajtatnak keresztül kifésülés céljából, mi ép úgy történik, mint a lennél vagy kendernél. Az így nyert fafonalak földolgozása a már megszokott módon történik.

Nem utolsó találmány a vakok órája. Ez is új dolog, amelyet a vakok örömmel fognak üdvözölni. Svájci konstrukció. Minden szám közepén egy kis peczek van alkalmazva, ami azonban annál az óra számnál eltűnik, amelyre a mutató érkezik. Ha az óra viselője az időt tudni óhajtja, tapogatva kikeresi azt a számot, amelynél a kis pe-

ki, hogy a községi iskola tanerői különösen a magyar nyelv tanítása körül igen szép eredményeket értek el. Kovách Agoston és Szalay József indítványára a torontálmezei magyar nyelvterjesztő egyesület fel fog kéretni, hogy Stagenschmidt Borbála és Rédl Ferencz tanítóknak, a kik a magyar nyelv tanításában a legszebb eredményt érték el, jutalmat szavazzon meg. Az iskolai beiratások szeptember hó első napjaira tűzettek ki.

— **Sűrű eső, záporosó . . .** Ma déltájban hirtelen hatalmas fekete felhők gyűltek egybe az égbolton, s csakhamar olyan hatalmas zápor zúdítottak alá, hogy az utcák néhány pillanat alatt megteltek vízzel, s a csatornák valóságos folyókká dagadtak. A zápor nagy dörgés és villámlások között, körülbelül fél óráig tartott, s több helyt apróbb károkat is okozott. Befolyt az alacsonyabban fekvő pinczékbe, s megtépte a házi kertek növényzetét. Nagyobb hasznót mivel azonban azzal, hogy elverte a port, s felmosta az utcák kövezetét, a mi nálunk állandóan a záporok kötelességei közé tartozik.

— **Öngyilkosság.** Egy fiatal, alig 17 éves ember vetett véget ma reggel életének. Mokker Mihály volt a neve, s az ácsmesterséggel foglalkozott. Szülei lakásáról már három nap előtt eltűnt, s azóta nem akadtak nyomára. Ma reggel öt óra tájban visszatért szüleinek magyar-utcai lakására, s a magával hozott csőz puskával együtt elrejtőzött a felszerbe. Nemsokára ezután egy lövés dördült el, s a szerencsétlen fiatal ember szíven találva, holtan rogyott össze. Végzetes tettének okát mindez ideig nem tudták ki. Hozzártartozói úgy vélik, hogy tettét nem ép elmével követte el, mivel az utóbbi időben is több ízben adta jelét annak, hogy elméje megzavarodott.

— **Változások a gimnázium tanári karában.** Az évenként bekövetkező változásokról szóló intézkedések már megérkeztek a kegyesrendiek kormányzóságától, a helybeli kegyesrendi főgimnázium igazgatóságához. Az idén ezek a változások nem lesznek nagymérvűek. A professzor urak közül, a kik tavaly a gimnázium tanári karában működtek, nem távozik el senki, megmaradnak mindnyájan körünkben. Új erő is csak egy jön, Szántó János, világi okleveles tanár, a ki a Kassára helyezett Halbsch Béla tanár helyét fogja betölteni.

czek eltűnt, visszaolvas 12-ig és megtudja a kívánt időt.

A föltaláló beállnak a betegek szolgálatába is. Pentzold erlangeni tanár a sósav „phenitidihidro-chinazolin“-ban állítolag egy oly szert fedezett föl, a mely étvágyat gerjeszt. A szernek hordereje, tekintettel azon körülményre, hogy több betegségnél csak elgyengülés következtében áll be a halál, legalább is világraszóló. Az új gyógyszer, a mely csak mérsékelt adagban vehető be, nagy adagban pedig veszélyes, oly csodálatos módon fokozza az étvágyat és emésztést, hogy a betegek és gyengélkedők jó evőképesség mellett még erő és súly tekintetében is sokat nyernek. — Pentzold ur, a gyomorbetegségek Pasteurje és Kochja „Oressin“ (étvágy) névre keresztelte találmánya tárgyát.

A szivarozó és gyufáhasználó közönséget gyakran hozantják az új találmányok, a gyufaautomaták. Egy se jó. Most talán sikerült egyet készíteni, a mely beválik.

Az elektromosság egyik tért a másik után hódítja meg. Egy találmány amerikai a szivarozás élvezeténél is szolgálatkészsé teszi, mivel gyufa nélkül tüzet ad. A szerkezet működő részei egy tokba vannak elhelyezve, a mely nagyon hasonlít egy kö-

— **Dobálzó szellemek** kísértének néhány nap óta a Báthory-utczában. Sztójancsev Milán házában. A láthatatlan szellemek rögökkel, apró kövecskékkel, kőportörmelékekkel, sőt — krumplival is hajgálóznak s megdobálnak mindenkit, még a rendőrség képviselőjét is. Három nap előtt vette észre a szellemek pajkos játékát Sztójancsev Milán felesége. A hogy kiinn járt az udvaron, göröngyök hullottak rá. Akkor azt hitte, hogy tán a szomszédból dobálzik valaki s fel is jelentette a dolgot a rendőrségnek. Később azonban ki-sült, hogy a szomszédban nincs senki, s a göröngyök azért mégis hullottak folyton. Nyilvánvaló lett tehát azonnal, hogy itt szellemek hajgálóznak. A babonára hajló szomszédok nyomban össegyűltek a csodálatos házban s itt saját fejüleg érezték, hogy göröngyök potyognak a fejeikre. Sőt a szobákban is hullottak alá apró kövecskék, jöllehet a szoba felső padozata teljesen ép volt. A háznak azóta folyton számos látogatója van, bár a harcziás szellem tegnap már, úgy látszik, elunta a dolgot s sokkal vékonyabban potyogtatta a rögöket. Mondják, hogy annak az oka főleg az, hogy a pap is ott járt s attól juhászodott meg a szellem. Az eset nagy izgatottságban tartja az egész Gradnucicza-negyed lakóit.

— **Az öntött fa.** Lenoir, Semur polgármestere és Bizonard mérnök oly eljárást találtak fel, melynek segítségével fűrészporból, gyaluforgácsból, valamint a tanningyártásnál kilugozott tölgyfa forgácsból vagy bármely más fahulladékból az ebonit-hoz hasonló, de nem oly fekete anyagot lehet előállítani s annak mindenféle formát lehet adni. A fűrészpor vagy fahulladék e célra az illető formába tétetik, s ott magas hőmérsék alatt, a légexigenciának teljes kizárása mellett, nagy nyomásnak vetik alá. A mesterség titka, melyet a feltalálók maguknak tartanak, a hőmérsék és a nyomás nagyságában és czélszerű egyesítésében rejlik. Hogy vajjon itt olvadás vagy feloldódás jö-e létre, az nem bizonyos; annyi azonban áll, hogy az így létrejött anyagon a fának szerkezete és elemi szervei legkevésbé sem ismerhetők fel, s hogy az a neki adott alakot tökéletesen felveszi és megtartja. Könnyen belátható, hogy e

szükséges szivarhoz. A tok faedényből áll, szivar színű posztóval vagy papírral bevonva. Szélesebb végén keresztül platina-sodrony vezet, a mely asbest rostokkal van izolálva és spirallalakuan folsodorva. A tekervény közt egy golyócska oly módon gördül, hogy a tok függélyes állása mellett összeköttetést létesít az áram és a sodrony közt, vagyis az áramot a sodronyba vezeti. Ennek következtében a sodronynak a tokból kiero része izzóvá lesz, úgy hogy a szivar meggyujtható. A szemléltőt még félrevezethetjük, mert úgy látszik, mintha a szivar egy közönséges szivaron gyujtatott volna meg.

Apróságainkat egy hasznos kis szer ismertetésével fejezzük be. A kézen és minden néven nevezendő tárgyon levő tintafoltok eltávolítására kitünő szernek bizonyult a Woldau dr. által feltalált thergolith, a mely a következőkből áll: finom porrá tört terratolith (terra miraculosa Saponiae) és eczetsavas nátron. A keverékhez krotolajat öntünk, a melyet rögtön a fölmelegítés után kihűlni hagyunk és elszappanosítunk. A keverék kihűlve szilárd tömeget képez, az a tulajdonsága van, hogy vele minden tintafoltot el lehet távolítani.

feltalálásnak nagy jövője van, mert „az öntött fa“, a hogy ez anyagot a feltalálók nevezik, műasztalos és műsztergályos munkákra, mindenféle minták, diszitmények, faragás utánzatok, fametszetminták (cliché), nyomtatásra szolgáló betűminták, rajzolásra szolgáló vonalzó, háromszögek stb. készítésére tökéletesen alkalmas. A feltalálók már egy „faöntő kohónak“ teljes tervét is elkészítették, melyben kiválóan betűmintákat, s más a nyomtatásra használt mintákat fognak készíteni.

— **Mennyit eszik és iszik Páris?** A párisi község tanács érdekes statisztikát állított össze, a melyből kitűnik, hogy mi mindent és mennyit fogyasztott el Páris gyomra 1891-ben. Elfogyasztottak pedig: 309.604 marhat, 240.000 borjút, 670.000 ürüt és 312.000 disznót. Mindezt összevéve, elfogyaszt Páris egy év alatt 146 millió kilogramm húst a vágóhidról, 22 millió kilogramm sertéshúst, 15.570.000 kiló vadat és baromfit, 7.000.000 kiló nyulat, 4.300.000 kiló halat, 105.000 kiló szarvasgombát, 1.400.000 kiló pastétomot, 10 millió kiló osztrigát, 20 millió kiló vaját, 465 millió tojást stb. Megivott Páris 4.492.000 hektoliter bort, 284.354 hektoliter sört, 171.520 hl. pálinkát és 121.000 hl. alma bort; elhasználtak 3.746.000 liter eczetet és 250.000 hl. olajat.

— **Tűzbe dobta a feleségét.** A követ kezű Konggrätzből érkező, szinte hihetetlen hír mutatja, hogy mennyire viheli az embert az állatias szenvedély. Sura József dobreniczai vagyonos kereskedőnek meghalt az első felesége; Sura, minthogy négy gyermeke van, elhatározta, hogy másodsor is megnősül és egy gyönyörű szép, husz éves leányt választott feleségül. A lakodalmon azonban megismerte menyasszonyának fiatalabb testvérét és örült szenvedélyre gyuit iránta. Fiatal feleségével hidegen, későbbben gorombán bánt és ennek két évvel fiatalabb testvérehez irt szerelmes leveleket. Végül eltökélte magában, hogy valami módon eltessi láb alól feleségét, csak hogy azután a testvérét vehesse nőül. Borzasztó tervet gondolt ki, hogy elérje célját. Tegnapelőtt éjjel két óra tájban teleöntötte petróleummal a lakás mellett lévő üzletet és azután felgyújtotta. Mikor az üzlet már égett, berohant a felesége szobájába és tüzet kiáltozva felköltötte. Az asszony odarohant a tűzhöz, hogy valamit megmentsen, a férje pedig megragadta, hogy beletaszítsa a lángok közé. Az assz-

zony észrevette, mit akar a férje, kétségbeesetten küzdött a férje ellen és segítségért kiáltozott. A dulakodás vége az lett, hogy a férj belökte a feleségét a tűzbe. De ebben a pillanatban ért oda Divisch József, a szomszéd lakó, a ki látta, hogy mi történt és kimentette az asszonyt a tűzből. A férj, a mikor látta, hogy terve nem sikerül, megszökött. A csendőrök nem tudtak a nyomába jutni és csak a kedvesétől, a ki végezt nejt elakarta pusztítani, tudták meg, hogy Sura a gyilkossági kísérlet után hozzá szökött, de onnan odább állott. Más nap Sura önként jelentkezett a bíróságnál. A szerencsétlen asszony sulyos égési sebeket szenvedett és aligha marad életben.

— **A legmodernebb játék.** Párisban a legnépszerűbb gyerekjáték most — monsieur Carnot. A köztársasági szabadságnak kétségkívül igen fényes bizonyága, hogy Párisban a boulevardokon szaladgálhatnak a játékelárusítók, szabadon kiabálva: „Vegyenek egy Carnot-t! Carnot urat, a mint köszön!“ A francia köztársaság elnöke arról híres, hogy roppant meggondolt viselkedésű ur, a kinek minden mozdulatát nyomban érczbe lehetne önteni, úgy a hogy megteszi. Ez a körülmény támasztotta Páris Jankó Jánosában, legkitűnőbb francia rajzolóban azt a gondolatot, hogy megteremtse Coran d'Ache legjelesebb alakját: a bádóg Carnot t. Ez egy korrekt frakkba öltözött fekete ur, még korrektebb szakállal s a becsületrend nagyszalagjával, a ki annyira sérthetetlen, hogy még egy oroszláznak is beletörik a foga, ha bele akar harapni. A mit a boulevardokon árulnak, az nem egyéb, mint a bádóg Carnot, melynek végtagjai czernaszálón járnak, mint az ugráló pojácáké. Ha már most meghuzák a czernát, Carnot ur középtűt megtöri egy hegyes szögben a derekát, s jobb karját derékszögben fölemelve, megbicczentia czilinderét. A játékszer, azt mondják, oltia népszerű, hogy majdnem annyit eladtak belőle, mint a boulevard lapoknak a Ravacholról szóló külön kiadásaiból.

— **Uj szőlőfaj Afrikában.** A Kongo partján, a Kassau torkolatánál uj szőlőfajt találtak, természetesen vad állapotban. A kongói szőlő mint folyondár fordul elő, ize hasonló az Algirban levő kabul szőlő izéhez és borához, de a mig a kabyli-szőlő fehér, az sötét, violaszínű. A fürtök nagyok, egy kilónál sulyosabbak, de az egyes szemek aprók, kerek, vastaghéjuak és két magvok van.

— **A kishirdetések humora.** Tndvalemő hogy a kis hirdetésekben több a regényesség, mint némely mondva csinált kötetben. Még humor is akad. Ilyen van egyik fővárosi napilap mai számában két hirdetésben, a melyek szoros összetartózkodásban állnak egymással. Az egyik ez:

Sz. Gizellának.
Hallgatás beleegyezésnek
vehető. Tudja, hogy magam
leszek, várom levelét
5970. Madeleine.

Ez a Madeleine bizonyosan egy gondosan fésült és kefélt fiatal ur, a ki Gizikének el akarja forgatni a fejét. Hogy azonban teljesen el ne forgassa, arról gondoskodik ez a második hirdetés:

H-y M-sovszky
köf... u. Ne irogasson leá-
nyomnak, mert meg sá-
fázom az urat.
5997. Gizella apja.

— **Nagy botrány egy lóversenyen.** A turfkrónikában páratlanul álló botrányos eset történt a boitsforti lóversenyen, Brüsszel mellett. A gátversenyen három ló startolt: Tagus, Grand-Carlos és Alligator. Mind a hármat urlovas ülte és pedig Tagust Sanden báró, Grand-Carlost Duval francia tiszt és Alligatort Cavailbon, szintén francia tiszt. Az utolsó gátnál Alligator elbukott s Cavailbon tört lábbal maradt a gyepen. Grand Carlos jól ugrott s biztosan közeledett a célhoz, mikor egyszerre lovasa, Duval, hátrafordult a nyeregben, hogy lássa mi történt bajtársával. Ezzel a mozdulattal kissé meghuzta a kantárszárát, mire Grand Carlos meglapított futását, úgy, hogy Tagus közvetlenül a célponthoz felorrhosszal megelőzhetette. Borzasztó riadalom támadt erre a fogadó közönség körében, mert Grand Carlos főfavorit volt s így sok pénz állott rajta. A nézők megrohanták Duvalt, legazemberezték s szörnyen elpáholták. Néhány bátor tiszt közbevetette ugyan magát, de hiába, az ütlegek záporokint hullottak Duvalra. A tolongásban végre nagynehezen sikerült az elpáholt tisztnek megugrania. A rendet végre is a csendőrségnek kellett helyreállítania. A versenybíró megindította a dologban a vizsgálatot.

Örök szerelem.

Írta: Kabos Ede.

(— Csak még addig legyen türelemmel, míg ez a kis ideges muzsikusz befejezi az erómutatványait. Aztán mindjárt befejezem a históriát. Addig talán imádkoznánk egészen lassan, hogy a kedves publikum fellegje el ez egyszer a tapsot, mert különben kitelik attól a bolond muzsikustól, hogy megisméti. Egyébként hogy tetszik a produkció? Nem is hallotta? Lehetetlen. Ah én hallottam. Gyalázatos fileim vannak s egyszerre többfélé is meghallok. Ön azt hiszi, hogy levágathatnám? De hogy lehetnék akkor továbbra is az ön kedves kis számára! Mert legalább kedves csak vagyok?)

*

A história nem is az enyém, olvastam valahol. A hőst száműzték Grönland szigetére s a szegény kedves kis menyasszonyt hagyott odahaza, hogy elmenjen a fókák és eszkimók közé. Mikor a hajóra szállt, megcsókolta menyasszonyát, aztán a fülebe sugta, hogy örökké szeretni fogja. Tíz esztendő nem a világ, visszajön és mégis csak egymáséi lesznek. Peer Gyntre még tovább várt a menyasszonya. Az örök szerelem meg volt pecsételve s a hajó megindult. Fehér kendő lobogtatása, hajó után s onnan vissza való nézés, a mig csak lehet, szóval az összes szerelmi dekorációk, amik az ilyen jelenetek szükségesek, mind meg voltak. Hatvan napig tartott az út s a hős

az akkori statisztikai kimutatások szerint csakugyan éppen hatvanazon álmodott az elhagyott szép menyasszony szalmaszín hajáról, mandulaszemeiről s egyéb hozzá tartozóságáról. A hatvanegyedik napon kikötöttek Grönland szigetén. Az első, a mit meglátott, természetesen egy foka s egy eszkimó-leány volt. Azonkívül, hogy a kettőt majdnem összetévesztette, semmi följegyezni valója sem volt e napról.

Másnap csak éppen konstátálta, hogy az eszkimó-leány nem sokkal otrombább egy európai majomnál s aztán folytatta az álmodozást a szalmaszín haju menyasszonyról. Naplójának tanúsága szerint ez időben nagyon fáj a szíve. Ha a természet nem lett volna elég elővigyázó, hogy madarat és szellőt Grönlandnak ne juttasson, bizonyára megüszente volna velük szerelmét a szép menyasszonynak. De — mondóm — ezt a bajt elhárította az elővigyázó természet. Az eszkimó-leány valami kidolgozott fókabőrrel hozott neki, hogy az érzékeny hideg ellen védekezze, (mert Grönlandban — úgy olvasom — hideg idők járnak) s a hős a fókabőrrel az arcát is eltakarta, hogy ne kelljen látnia azt a csufnőstényt.

Egy év telt el a tizből. A hős naplója (nem tudom, honnan szerelte meg az elbeszélő) azt bizonyítja, hogy a szegény számkivetettnek ez idő alatt nem szűnt fájdalma, sőt napról-napra öregbedett. Csak éppen egyetlen inkonzekvenzia mutatkozott a naplóban. A hős valamiképen

megbotolhatott, mert az év vége felé menyasszonya haját egy helyütt már gesztenyeszínnek mondta. De ez sajtóhiba is lehetett s nem ad jogot arra a pesszimiztikus föltevésre, hogy a hős elfeledte volna milyen haja van a menyasszonynak. A második évben a hős nagybeteg lett. Ugy látszik, orvos még nincsen Grönlandban s így a szegény embernek nem akadt más ápolója, csak a természet, mely ott nem éppen gyöngéd s az eszkimó-leány, a kinek akkora szája volt, mint egy nagyobb kaliberű majomnak. De a szája daczára igen figyelmesen ápolta a beteget s ez napról-napra gyógyult. A lábbadozó emberek pedig mindenütt igen hálásak. Minden szavuk egy-egy dicsének.

Azt tehát éppenséggel nem szabad eszdelni, ha a hős hálából tett egy kis engedményt és úgy nyilatkozott, hogy a leánynak nagy ugyan a szája, de azért nem is torzítja el egészen. S mikor a leány bőrt rakott a feje alá s tudja a manó, milyen enni valót is hozott, már úgy találta, hogy van a leányban valami kedvesség is. Egy kissé eszkimó-kedvesség ugyan, de az is valami s például a fókák határozottan nem rendelkeznek vele. Egy esztendeig a hős elég kegyes volt szivesen látni az eszkimó-leányt s egyszer odáig ment, hogy meg is simogatta az arcát. Ugy találta, hogy valami európai melegséget érez. Az arc eléggé sima is volt. S ennek okáért ezentul többször is simogatta. Ilyen foglalkozás alatt eshetett, hogy feltűnt neki a leány

— **Afrika legnépesebb része.** Yoruba népességéről érdekes adatokat közöl Millson Alvan, a londoni földrajzi társaság közlönyében. Ez a tartomány, mely a Lagostól éjszakra a Guineai öböl mellett fekszik, Afrika legsűrűbb népességű vidékei közé tartozik. A főváros Ibadan, mely keletről nyugatra tíz és éjszokról délre öt kilométer széles, legalább 120,000 lakossal bír s a falai körül levő 163 kisebb község lakossága is meghaladja a százezeret. A városba vezető utak tele vannak emberekkel, kik óriási mennyiségű élelmiszert s háziállatokat visznek oda eladásra. Benn a tartományban szerzőnk számos nagy községet talált, melyek egy része a legjobb térképeken sincs említve. Oyo lakossága 40 60.000, Iseyiné szintén ennyi. Más nagy városok Ogbonosa 60, Ejibo 22, Ede 30—40, Osogbo 30—40, Ivo 60 és Ishaga 70 ezer lakossal. Az egész kis tartománynak Millson szerint körülbelül három millió lakosa lehet, de mindenesetre jóval több két milliárdnál. A sűrű népesség következtében a lakosság nem is egészen vad s a sárból készült és palmalevelekkel fedett házak elég csinosak, a legtöbb városnak körfala is van. Tyúk, kutya, disznó, juh s más háziállatok egészen közönségesek.

Baka-humor.

(A kaszárnyából.)

A napokban történt meg a kaszárnya udvarán. Sok humor van ottan a nehéz, hatalmas falak közt, melyek közül a vidamság néha-napiján csak úgy csapdos kifelé. Aztán a tiszt urak is igen jókedvűben vannak néha és ilyen pillanatokban születik meg a komor falak közt a kaszárnya-humor. Egy jovialis, kitűnő kapitány és a bakai csinálták meg ezt a pompás esetet.

Valami ünnepele nap volt. A bakagyerekeknek persze mindjárt „kimehetnék”-jök van ilyenkor. Fényesre pucolódnak a bakkancsok és ilyenkor kerülnek elő azok a bizonyos virgónia csutkák, melyek csak ünnepi kimenőkor képeznek igen tekintélyes baka élvezeti parádét.

Nagy mozgás volt a hüvös gangokon. A bakkancsok erősen kopogtak a kockaköveken, csak úgy zugott a visszhang, mely a kaszárnyákban mindig ébren van.

A bakkancsok is fényesek voltak, a vergóniák is készen parádéztek, masinára szorultak még, csak az „Erlaubnisschein” hiányzott, a mi tudvalegőleg szintén egyik kelléke az ünnepi kimenőnek. Az engedélyt a kapitány ur osztogatja, e szerint, a milyen launében van, vagy a milyen akceptálható okon a

nagy, jámbor szeme s ragaszkodó nézése. Halából megcsókolta s el tudom képzelni, hogy ha valakinek rendes étele a fókaszir, akkor máson sem bántja ennek illata. Szóval megengedte, hogy az eszkimó leány nála lakjék.

Abban az egyben Grönlandban is természet a természet, hogy a családok nem halnak ki, hanem éppen ellenkezőleg. Az első kis fiúnak éppen olyan szeme volt, mint az anyjának s a hős úgy találta, hogy szép. A másodiknak a szája is olyan volt s ő azt is szépek találta. Tessék elhinni, hogy boldog volt. Együtt mentek vadászni, együtt ettek, együtt éltek s a kis családnak rajta volt az Isten eszkimó-áldása. A tíz év eltelt, tizenöt is, a hős már nyugalmába léphetett, mert a fia vadásztak a fókákra s a boldog öregek nyugton melengethették tagjaikat. Zavartalan boldogság töltötte meg a kis kunyhót, míg távol valahol, talán egy tengerparton sirva nézett egy leány minden érkező hajó elé. Egy leány a kinek valamikor szalmaszin haja lehetett. Sirhatott a tengerparton, ha véletlenül jobbnak nem látta férjhez menni egy szatócsoshoz és darabonként árulni a heringet, a mi némileg emlékeztethette is eltűnt vőlegényére, a ki minden heringgel szerelmének hírét is küldhette messze, gyönyörű menyasszonya felé...

És most ön rám néz csodás égszinkék szemével. (Ah, vajjon én is el tudnám-e feledni ezeknek színét Grönlandban?)

baka az „Erlaubnisschein” kéri. Persze, hogy mindegyik elkészül, mire a bakkancs kivikszolódik, a maga jelentésével is, a minél majd a kapitány elé járul engedélyért.

Hát elindultak. Egymásután jelentkeztek a kapitány urnál, a ki igen jókedvűben volt és derűs arccal fogadta a jelentkező bakait.

Az egyik, egy hegyes bajszu hetyke legény, szomorú képet vág s kéri:

— Ick bitt Herr Hauptman Erlaubnicz, ...

— Mit? Van valami dolga ott kint?

Szomoruan rázza a fejét a baka:

— Ügön, möghalt az anyósom, eltemetni szeretném.

A kapitány ur bajszu mosolyra rándult Intett, hogy álljon odébb.

Jön a másik, de az már vig képet vág:

— Na? — szól a kapitány, — hogy indokolja a baka a kérését?

— Möggyütt az édes apám, — mondja a baka.

Ez is odébb áll. Aztán a harmadik lép elő — engedélyért.

— Na?

— Az édős anyám beteg, jelentöm...

Félreáll. Jön a többi. A következőt a sógora várja, egy másikat az öreg anyja szeretné látni a halála előtt, egynek eljegyzést tart a bátyja, a másikkal a huga esküszik, míg végre előkerül egy sunyi képű, vastag nyaku, nevetős szemű baka-gyerek és bátran szembe nézve kivágja az instancziáját:

— Ick bitt gerne Erlaubniss nackmittag ...

— Na?

— Jelentöm alássan, a szeretőmnek mögigérttem, hogy elmék hozzá.

A kapitány arca, mely a sok szomorúságra, a mit a bakai eddig jelentettek, egészen borult haragosan, most hirtelen kiderült és haragosan rákiáltotta legényekre:

— Ez az egy kap engedélyt, mert ez az egy mondott igazat. Hinausz ...

A többi kikötődött, az őszinte baka pedig vígan koczogott ki a nagykapun az engedéllyel, a vergónia csakhamar füstöt vetett és úgy ment glanczos parádében — a szeretőjéhez.

Később azonban még egyet gondolt a kapitány ur. Azt a bakát, a ki az anyósát szeretné eltemetni, visszahívatta.

— Csakugyan igaz, a mit mond, hé? Az anyósát temeti, mi?

— Ügön, jelentöm alásan.

— Na, akkor legyen magának is urlaub erre a nagy szomorúságra.

Azóta veszedelmesen kezd szaporodni a kaszárnyában azoknak a legényeknek a száma, a kik őszintén bejelentik a légyottjaikat és a kiknek mindig van egy eltemetendő anyósuk. — jó.

Hogy mit akartam én ezzel a bolond históriával!

Ön tegnap olyan kedvesen, olyan arányosan csicsergett az örök szerelemről. Szerettem volna önrel foglalkozni egy kis örök szerelemre. Állhatatlannak, csapodárnak, karaktertelennek mondott mindenkit, a ki örök szerelmet fogad s szerelme meg is marad öröknek, de tárgya véletlenül változik. Ugy kikelt az ilyenek ellen, úgy elítélte őket s én alig tudtam elfojtani magamban egy megjegyzést: „moralité larmoyante!” Olyan könnyen ítélt az ember, olyan gyönyörűséget talál az ítéletben, pedig itélni annyit jelent, mint igazságtalannak lenni. Hiszen nem tőlünk függ, hogy valakit megszeressünk, nem függhet tehát tőlünk az sem, hogy ne szeressük.

Azt kérde, hogy tehát nincs is örök szerelme? Dehogyan nem. Véletlenül az is lehet.

És most ön rám néz csodálkozó szemekkel és mintha kérdezné: „Mit akar mind-ezzel?”

... Azt hiszem, hogy ha ketten végtelenül szeretnék egymást s aztán a férfit bezárnák tíz esztendőre egy gyujtogató nővel, a leányt pedig ugyancsak tíz évre egy gyilkossal —

— Akkor?

— Akkor tíz év múlva két pár jönne vissza a világra, a ki egymásnak — örök szerelmet fogadott. ...

Táviratok.

Magyarellenes oláh gyűlés.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Kolozsmegye Marótlak községében tegnap mintegy 15 oláh — lelkész és tanító — magyarellenes gyűlést tartott. A gyűlésezők a mögöttük hagyott országoton a hidak alapjait fölszedték és elégették. Kertész Samu főszolgabíró, mint-hogy a gyűlés nem volt bejelentve, azt föloszlatta. —

Edelsheim-Gyulay Lipót a halál réven.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Edelsheim-Gyulay Lipót báró nyugalmazott hadtestparancsnokot, tegnap féloldalán szél érte. Az esetet titkolták. Állapota aggasztó.

A kolera.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) A képviselőház utolsó ülésén Bernáth Bela interpellálni akart a Tarczalon állítólag előfordult kolera-esetben, de utolsó ülés lévén, személyesen járt el a belügyminiszteriumban, a hol meggyőződött arról, hogy a hír alaptalan. Szapáry gróf különben a legerélyesebb intézkedéseket tette meg minden irányban.

Arad, június 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Az itteni várban egy közlegény tegnapelőtt kolera-nosztroásban halt meg es titokban eltemették. —

Csanády Sándor temetése.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Csanády Sándort, az agg országos képviselőt, tegnap délután 3 órakor temették el nagy részvét mellett Kerekiben.

A megleckézett román miniszterelnök.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Bukaresti jelentések szerint, Károly román király kiméletlen szavakban tett szemrehányást Katargiu kormányelnöknek azért a perfid eljárásért, mely mellett a román kormány tétlenül hagyja elfajulni a magyarellenes román izgatásokat Romániában. Károly király erélyesen követelte a rend helyreállítását. A király ingerültsége főleg azért is növekedett, mert kiderült, hogy a hirhadt román memorandum öt szerkesztője, köztük a Nagy Szebenben lakó Slavici, a román kulturliga nevében fölhívja az összes román városokat, hogy tiltakozó meetingeket rendezzenek a magyarországi románok érdekében, hogy így az összes európai kormányokhoz memorandumot intézzenek.

Milán és fia.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Milán király, apai hatalmánál fogva, megtiltotta Sándor királynak anyja meglátogatását. Ez a parancs Belgrádban kellemetlen hatást keltett, és a „Male Novine” azt írja: „A fiatal király teljesen abban a légkörben nevelkedik mint atyja; nevelője is ugyanaz: Risztics. Ennek előreláthatólag szomorú következményei lesznek.”

A budapesti gabnatözsdéről.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Buza kínálat és vételkedv egyaránt jó. Forgalom 20000 mm. Effektivbuza 5 krajczárral magasabban jegyez, egyéb lanya.
 Határidőüzlet:
 Buza őszre 8.06—08.
 Buza tavaszra 8.47—49.
 Tengeri jul.—aug. 4.78—80.
 Tengeri aug.—szept. 4.82—84.
 Tengeri apr.—máj. 5.19—21.
 Zab tavaszra 5.44—46.
 Káp-repcze 11.10—20.
 Időjárás: derült.

REGÉNY-CSARNOK.

Egy csúnya asszony története.

(Eredeti regény egy kötetben.)

— A „Torontál” számára írta: —

Törös Tivadar.

(7-ik folytatás.)

— Nem tudom hinni — felelte megvetőleg Ádél. — Eh! Különb mitől se tartok! — mondá tüzből égő szemekkel — és vigyázzon jól, mert megtudja a férfi nevét, de arra esküszöm, hogy irtózatossá boszút állok, ha egy hajszálát is érinti. Most szeretek életemben először és érzem, hogy utoljára, tehát nem könnyen válok meg tőle!

— És anélkül, hogy a Dengelegi ismételt kérdésére bevárta volna, bizonyos ábrándos melegséggel mondá:

— Ismeri ön Fegyvernekét?

— Azt a „skriblert“?! — felelt gyöletes hangon Dengelegi, — ismerem; bajos volna őt nem ismerni. Tehát ő az?!

— Igen, ő! A legférfiasabb ember az egész városban. Minden szava egy okos ember szellemét mutatja s felvilágosodottabb valamennyinél, a kiket önök érdekből tömjéneznek.

— Tömjénezze ő is, csak volna a ki fizesse az ő füstjét! — Ssegény, mint egy koldus. Nevetséges.

— Miért nem kísérlette ön meg, ennek a füstnek az árát kifizetni? Miért nem magasaltta önt lapjában annyi év óta, mióta itt van, egyetlen egyszer sem? Azért mert ön nem akarta vagy mert ő nem akarta? Én jól tudom, hogy ön akart hozzá közeledni, meg aztán van is önnek „füst“-re valója bőven. Miért nem sikerült tehát, különösen akkor, a mikor a másik lap élmelygős szavait, a miket önmire szórt, már mindenki unja és talán gyanusnak találja. Ob — folytatá Ádél egész lelkesültséggel — Fegyvernek egy jellem, egy emberismerő férfi, a ki aligha nincsen tisztában már is önnel és azzal, hogy . . .

Itt elakadt Ádél szava és szemei megteltek könyekkel . . .

— Nos, — kérdé Dengelegi ravasz nevéte közből — és kivel van még tisztában ez a bölcs szerkesztő?

Ádél szemeihez emelte szebkendőjét és a következő pillanatban fuldokló sokogás hangja töltötte be a szalont. Dengelegi vállat vont, vette a kalapját és magára hagyta a zokogó „csúnya asszony“-t. Az utóbbi ezt nem vette észre, de midőn később látta, hogy magára van, szinte jól esett abban a perczen az egyedüliség. Olyan gondolatai voltak és olyan érzések gyötörték, hogy nem igen tudta volna, magát Dengelegi gunyjával szemben mérésélni.

Az életben először szeretni, a legkényesebb, de annyira elragadó érzés, hogy általa a legféltelenebb gyűlöletre képes a leggyöngédebb teremtés is az iránt, ki azt bántaná, kit szeretünk. Mennyivel inkább állott ez érzés uralma alatt Ádél, ki most azzal érzé sulyosbitva helyzetét, hogy léptenyomon támadt eléje a kérdés: Méltó vagy-e arra, a kit úgy szeretsz?

— És ez a legrettenetesebb kétség amibe eshetünk ha szeretünk. Ez jobban lerombol minden reményt, mint a biztos tudata annak, hogy nem vagyunk viszont szeretve.

Minden perc, melyben ez a kérdés jut eszünkbe, az örökre tartó szakítás fájdalmát szenvedtetni velünk.

Adélnak tehát volt oka könyezni, mikor eszébe jutott, hogy Dengelegin kívül ki az, akivel tisztában van Fegyvernek?

VII.

A hirdapírás Magyarországon, még ma is alig életpálya, s akik a szerkesztőségek asztalai mellett szolgálnak száz és ezer ügyet, jobban megérdemlik a névtelen hősök dalát, mint a mennyi értéke lehet ennek, az ideális képzelődésnek.

A mi telivér újságíróink, kik tisztességesek és egész lélekkel forgatják a tollat, egy önfeláldozó munka fáradsága közben szásakat emelnek föl a közéletben magasra, míg ők a porban maradnak. Rendkívüli szeretet, rajongás kell e nehéz pályához s az, aki a szerkesztőségi asztalhoz hű akar lenni, kész lexikon legyen. Ismerjen mindent, szolgáljon annyi ügyet a hány föl színre kerül, gondoljon egész nap a lapra s magára nagyon ritkán, gyöngédsége legyen körül mindenkit, de ne számíton senkire, mert a közönség nagy része ma még csak addig becsüli őket, amíg szükségüket érzi.

— És ha hosszú évek lázas, éjjel nappali munkája szétronsolt idegekkel s többnyire erős szivbajjal megvénti az egykor sikeres kedélyű ifjakat, akkor sem gondolhatnak, — legalább nagyon kevesen — egy nyugodt alkonyatra . . . , lettek legyen bármilyen hősei egykor a körülöttük sajló közéletnek.

— És ezek az emberek, kik ifjan szinte egy életben álmodozó poéták, majd játszva párbajozó matadorok, egyszerre — nem is gondolva a bizonytalan jövőre — tartják szellemmel a közönséget; kedélyük hol gyermek, hol bolondos, vig. Ma cinikus az egyik, holnap a legönfeláldozóbb barát a másik. Ma képes egy gunyos szóért lelövetni magát, s talán a másik napon képes már hülyék kicsinylését megmosolyogni. Megindítja egy könybelabadt szem, mig politizálva fanatikus kiméletlenségekre gerjed. Rajong csaknem valamennyi a nőkért, de legtöbbször elötte ismeretlen marad a családi élet, mert nálunk az újságírás nem életpálya még, és a közönség nagyrésze addig becsüli a hirdapírokat amíg szükségüket érzi.

Másutt, egy közepes tehetség is vagyont gyűjthet egy tíz év alatt; nálunk olykor a jelesebbek is olyan sorsot érnek mint egy vándor bonvivantszínész, ki szerepét távol az otthonától, új és új idegenségben játssza el, mig a mosolygó arcz savanykássá válik, a toll érdes vonásokat fog, — finita la comédia. . . .

(Folyt. köv.)

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1892 május 1-től.

Menetrend a Nagyikinda—nbecskereki vasútvonalon

Nagy-Kikinda—Nagy-Becskek.	3512	3514	3502
	v. v.	v. v.	sz. v.
Budapest ind.	6.30	8.25	2.35
Temesvár "	9.50	11.30	4.00
Nagy-Kikinda	3.05	4.05	7.20
Karlova	4.09	4.45	8.04
Beodra	4.28	4.57	8.19
Török-Becse—Aracs	5.36	5.36	9.02
Kumán	6.06	5.56	9.22
Melencze	6.40	6.15	9.42
Ellemér	7.09	6.34	10.31
Nagy-Becskek	7.33	6.51	10.15

Nagy-Becskek— Nagy-Kikinda.	3501	3511	3513
	sz. v.	v. v.	v. v.
Nagy-Becskek ind.	5.50	12.00	7.20
Ellemér	6.08	12.31	7.44
Melencze	6.30	12.51	8.16
Kumán	6.46	1.11	8.37
Török-Becse—Aracs	7.11	1.49	9.19
Beodra	7.45	2.29	10.04
Karlova	7.58	2.42	10.13
Nagy-Kikinda	8.36	3.30	11.13
Temesvár "	—	5.20	4.24
Budapest "	1.30	—	8.15

Menetrend a Torontáli helyi érdekű vasutak vonalain

Versecz—Nagy-Becskek.	364*	360	3612
	v. v.	sz. v.	v. v.
Versecz	—	—	12.00
Versecz-Rét	5.50	5.50	2.20
*Temes-Paulis	6.03	6.03	2.32
Bethlen-Tanya	6.11	6.11	2.42
*Szivattyutelep	6.23	6.23	2.58
*London-Tanya	6.29	6.29	3.04
Nagy-Margita	6.37	6.37	3.13
Zichyfalva	6.49	6.49	3.25
Györgyháza	7.01	7.01	3.40
Szécsénfalva	7.16	7.16	3.57
Ó-Lécz	7.24	7.24	4.07
Kanak	7.33	7.33	4.19
Bóka	7.49	7.49	4.38
Szécsány	8.00	8.00	4.52
Párdány l. alul	—	—	—
Szécsány ind.	4.01	8.10	5.07
Szárcsa	4.27	8.24	5.24
*Lajosmajor	4.41	8.37	5.37
Pusztá-Kenderes	4.59	8.43	5.46
Lázárföld	5.01	8.51	5.57
Nagy-Becskek-Bégapart	5.32	9.15	6.31
Nagy-Becskek	—	—	6.35

Nagy-Becskek—Versecz.	3601	3611
	sz. v.	v. v.
Nagy-Becskek ind.	8.15	—
Nagy-Becskek-Bégapart	8.22	5.25
Lázárföld	8.50	5.58
Pusztá-Kenderes	8.56	6.06
*Lajosmajor	9.2	6.14
Szárcsa	9.16	6.30
Szécsány	9.29	6.45
Szécsány ind.	9.44	7.09
Bóka	9.57	7.15
Kanak	10.14	7.35
Ó-Lécz	10.23	7.46
Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy	10.32	7.58
Györgyháza	10.42	8.10
Zichyfalva	10.54	8.27
Nagy-Margita	11.09	8.43
*London-Tanya	11.18	8.52
*Szivattyutelep	11.26	9.01
Bethlen-Tanya	11.39	9.15
*Temes-Paulis	11.47	9.25
Versecz-Rét	11.55	9.33
Versecz	11.59	9.37
Temesvár "	3.16	—

Szécsány—Párdány.	3702	3712
	v. v.	v. v.
Szécsány ind.	9.34	7.05
Módos	9.56	7.32
*Fény	10.07	7.44
Párdány	10.18	7.56

Párdány—Szécsány.	3713	3711
	v. v.	v. v.
Párdány ind.	7.00	3.50
*Fény	7.13	4.03
Módos	7.27	4.18
Szécsány	7.50	4.41

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra 59 percig — a perczek számjegyeinek aláhúzása által (6.00—5.59) vannak megjelölve.

A *-gal jelzett állomásokon a vonat csak feltételeesen fel- vagy leszállás végett áll meg.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájjer Lajos.
 Főmunkatárs: Jurkovic Aladár.

— Afrika legnépesebb része. Yoruba népességéről érdekes adatokat közöl Millson Aivan, a londoni földrajzi társaság közlönyében. Ez a tartomány, mely a Lagostól éjszakra a Guineai öböl mellett fekszik, Afrika legsűrűbb népességű vidékei közé tartozik. A főváros Ibadan, mely keletről nyugatra tíz és éjszakeről délre öt kilométer széles, legalább 120,000 lakossal bír s a falai körül levő 163 kisebb község lakossága is meghaladja a százezeret. A városba vezető utak tele vannak emberekkel, kik óriási mennyiségű élelmiszert s háziállatokat visznek oda eladásra. Benn a tartományban szerzőnk számos nagy községet talált, melyek egy része a legjobb térképeken sincs említve. Oyo lakossága 40 60.000, Iseyiné szintén ennyi. Más nagy városok Ogbonosa 60, Ejibo 22, Ede 30—40, Osogbo 30—40, Ivo 60 és Ishaga 70 ezer lakossal. Az egész kis tartománynak Millson szerint körülbelül három millió lakosa lehet, de mindenesetre jóval több két milliónál. A sűrű népesség következtében a lakosság nem is egészen vad s a sárból készült és pálmalevelekkel fedett házak elég csinosak, a legtöbb városnak körfala is van. Tyuk, kutya, disznó, juh s más háziállatok egészen közönségesek.

Baka-humor.

(A kaszárnyából.)

A napokban történt meg a kaszárnya udvarán. Sok humor van ottan a nehéz, hatalmas falak közt, melyek közül a vidamság néha-napján csak úgy csapdos kifelé. Aztán a tiszt urak is igen jókedvűben vannak néha és ilyen pillanatokban születik meg a komor falak közt a kaszárnya-humor. Egy joviális, kitűnő kapitány és a bakai csinálták meg ezt a pompás esetet.

Valami ünnepféle nap volt. A bakagyerekeknek persze mindjárt „kimehetnék”-jök van ilyenkor. Fényesre pucolódnak a bakkancsok és ilyenkor kerülnek elő azok a bizonyos virgónia csutkák, melyek csak ünnepi kimenőkor képeznek igen tekintélyes baka élvezeti parádét.

Nagy mozgás volt a hüvös gangokon. A bakkancs-sarkok erősen kopogtak a kockaköveken, csak úgy zúgott a visszhang, mely a kaszárnyákban mindig ébren van.

A bakkancsok is fényesek voltak, a vergóniák is készen parádoztak, masinára szorultak még, csak az „Erlaubnißscheine” hiányzott, a mi tudvalegőleg szintén egyik kelléke az ünnepi kimenőnek. Az engedélyt a kapitány ur osztogatja, e szerint, a milyen launében van, vagy a milyen akzeptálható okon a

nagy, jámbor szeme s ragaszkodó nézése. Halából megcsókoita s el tudom képzelni, hogy ha valakinek rendes ételle a fókaszir, akkor máson sem bántja ennek illata. Szóval megengedte, hogy az eszkimó-leány nála lakjék.

Abban az egyben Grönlandban is természet a természet, hogy a családok nem halnak ki, hanem éppen ellenkezőleg. Az első kis fiúnak éppen olyan szeme volt, mint az anyjának s a hős úgy találta, hogy szép. A másodiknak a szája is olyan volt s ő azt is szépek találta. Tessék elhinni, hogy boldog volt. Együtt mentek vadászni, együtt ettek, együtt éltek s a kis famílián rajta volt az Isten eszkimó-áldása. A tíz év eltelt, tizenöt is, a hős már nyugodalomba léphetett, mert a fiai vadásztak a fókákra s a boldog öregek nyugton melengethették tagjaikat. Zavartalan boldogság töltötte meg a kis kunyhót, míg távol valahol, talán egy tengerparton sirva nézett egy leány minden érkező hajó elé. Egy leány a kinek valamikor szalmaszín haja lehetett. Sirhatott a tengerparton, ha véletlenül jobbnak nem látta férjhez menni egy szatócsoshoz és darabonként árulni a heringet, a mi némileg emlékeztethette is eltűnt vőlegényére, a ki minden heringgel szerelmének híret is küldhette messze, gyönyörű menyasszonya felé...

És most ön rám néz csodás égszinkék szemével. (Ah, vajjon én is el tudnám-e feledni ezeknek színeit Grönlandban?)

baka az „Erlaubnißscheint” kéri. Persze, hogy mindegyik elkészül, mire a bakkancs kivikszolódik, a maga jelentésével is, a minél majd a kapitány elé járul engedélyért.

Hát elindultak. Egymásután jelentkeztek a kapitány urnál, a ki igen jókedvűben volt és derűs arccal fogadta a jelentkező bakait.

Az egyik, egy hegyes bajszu hetyke legény, szomorú képet vág s kéri:

— Ick bitt Herr Hauptman Erlaubniß, ...

— Mit? Van valami dolga ott kint?

Szomorúan rázza a fejét a baka:

— Ügön, möghalt az anyósom, eltemetni szeretném.

A kapitány ur bajszu mosolyra rándult Intett, hogy álljon odébb.

Jön a másik, de az már vig képet vág:

— Na? — szól a kapitány, — hogy indokolja a baka a kérését?

— Möggyütt az édes apám, — mondja a baka.

Ez is odébb áll. Aztán a harmadik lép elő — engedélyért.

— Na?

— Az édes anyám beteg, jelentöm...

Félreláll. Jön a többi. A következőt a sógora várja, egy másikat az öreg anyja szeretné látni a halála előtt, egynek eljegyzést tart a bátyja, a másikat a huga esküszik, míg végre előkerül egy sunyi képű, vastag nyaku, nevetős szemű bakagyerek és bátran szembe nézve kivágja az instan-czióját:

— Ick bitt gerne Erlaubniß nackmittag ...

— Na?

— Jelentöm alásson, a szeretőmnek mögigértem, hogy elmék hozzá.

A kapitány arca, mely a sok szomorúságra, a mit a bakai eddig jelentettek, egészen borult haragosan, most hirtelen kiderült és haragosan rákiáltotta legényekre:

— Ez az egy kap engedélyt, mert ez az egy mondott igazat. Hinausz...

A többi kikötődött, az őszinte baka pedig vigan koczogott ki a nagykapun az engedélyvel, a vergónia csakhamar füstöt vetett és úgy ment glanczos parádeban — a szeretőjéhez.

Később azonban még egyet gondolt a kapitány ur. Azt a bakát, a ki az anyósát szeretné eltemetni, visszahívatta.

— Csakugyan igaz, a mit mond, hé? Az anyósát temeti, mi?

— Ügön, jelentöm alásan.

— Na, akkor legyen magának is urlaub erre a nagy szomorúságra.

Azóta veszedelmesen kezd szaporodni a kaszárnyában azoknak a legényeknek a száma, a kik őszintén bejelentik a légyottjaikat és a kiknek mindig van egy eltemetendő anyósuk.

— jó.

Hogy mit akartam én ezzel a bolond históriával!

Ön tegnap olyan kedvesen, olyan aranyosan csicsergett az örök szerelemről. Szerettem volna önrel foglalkozni egy kis örök szerelemre. Alhatatlannak, csapodárnak, karaktertelennek mondtok mindenkit, a ki örök szerelmet fogad s szerelme meg is marad öröknek, de tárgya véletlenül változik. Ugy kikelt az ilyenek ellen, úgy elítélte őket s én aig tudtam elfojtani magamban egy megjegyzést: „moralité larmoyante!” Olyan könnyen ítél az ember, olyan gyönyörűséget talál az ítéletben, pedig itélni annyit jelent, mint igazságtalannak lenni. Hiszen nem tőlünk függ, hogy valakit megszeressünk, nem függhet tehát tőlünk az sem, hogy ne szeressük.

Azt kérde, hogy tehát nincs is örök szerelem? Dehogyan nem. Véletlenül az is lehet.

És most ön rám néz csodálkozó szemekkel és mintha kérdezné: „Mit akar mind-ezzel?”

... Azt hiszem, hogy ha ketten végtelenül szeretnék egymást s aztán a férfit bezárnák tíz esztendőre egy gyújtogató nővel, a leányt pedig ugyancsak tíz évre egy gyilkossal —

— Akkor?

— Akkor tíz év múlva két pár jönne vissza a világba, a ki egymásnak — örök szerelmet fogadott...

Táviratok.

Magyarelleses olah gyűlés.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Kolozsmegye Marótlak községében tegnap mintegy 15 ólah — lelkes és tanító — magyarelleses gyűlést tartott. A gyülesezők a mögöttük hagyatott országuton a hidak alapjait fölszedték és elégették. Kertész Samu főszolgabíró, mint-hogy a gyűlés nem volt bejelentve, azt föloszlatta. —

Edelsheim-Gyulay Lipót a halál réven.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Edelsheim-Gyulay Lipót báró nyugalmazott hadtestparancsnokot, tegnap féloldalán szél érte. Az esetet titkolták. Állapota aggasztó.

A kolera.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) A képviselőház utolsó ülésén Bernáth Bela interpellálni akart a Tarczalon állítólag előfordult kolera-esetben, de utolsó ülés lévén, személyesen járt el a belügyminiszteriumban, a hol meggyőződött arról, hogy a hír alaptalan. Szapáry gróf különben a legerélyesebb intézkedéseket tette meg minden irányban.

Arad, június 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Az itteni várban egy közlegény tegnapelőtt kolera-nosztrásban halt meg es titokban eltemették. —

Csanády Sándor temetése.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Csanády Sándort, az agg országos képviselőt, tegnap délután 3 órakor temették el nagy részvét mellett Kerekiben.

A megleckézett román miniszterelnök.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Bukaresti jelentések szerint, Károly román király kiméletlen szavakban tett szemrehányást Katargiu kormányelnöknek azért a perfid eljárásért, mely mellett a román kormány tétlenül hagyja elfajulni a magyarelleses román izgatásokat Romániában. Károly király érellyesen követelte a rend helyreállítását. A király ingerültsége főleg azért is növekedett, mert kiderült, hogy a hirhedt román memorándum öt szerkesztője, köztük a Nagy Szebenben lakó Slavici, a román kulturliga nevében föl hívja az összes román városokat, hogy tiltakozó meetingeket rendezzenek a magyarországi románok érdekében, hogy így az összes európai kormányokhoz memorándumot intézzenek.

Milán és fia.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Milán király, apai hatalmánál fogva, megtiltotta Sándor királynak anyja meglátogatását. Ez a parancs Belgrádban kellemtelen hatást keltett, és a „Male Novine” azt írja: „A fiatal király teljesen abban a légkörben nevelkedik mint atyja; nevelője is ugyanaz: Risztics. Ennek előreláthatólag szomorú következményei lesznek.”

A budapesti gabnatörszédéről.

Budapest, július 21. (A „Torontál” eredeti távirata.) Buzakinálát és vételkedv egyaránt jó. Forgalom 20000 mm. Effektivbuza 5 krajczárral magasabban jegyez, egyéb lanyha.
 Határidőüzlet:
 Buza őszre 8.06—08.
 Buza tavaszra 8.47—49.
 Tengeri jul.—aug. 4.78—80.
 Tengeri aug.—szept. 4.82—84.
 Tengeri apr.—máj. 5.19—21.
 Zab tavaszra 5.44—46.
 Káp-repcze 11.10—20.
 Időjárás: derült.

REGÉNY-CSARNOK.

Egy csúnya asszony története.

(Eredeti regény egy kötetben.)
 — A „Torontál” számára írta: —
 Törös Tivadar.

(7-ik folytatás.)

— Nem tudom hinni — felelte megvetőleg Ádél. — Eh! Különb mitől se tartok! — mondá tüzből égő szemekkel — és vigyázzon jól, mert megtudja a férfi nevét, de arra esküszöm, hogy irtózatosszót állok, ha egy hajszálát is érinti. Most szeretek életben először és érzem, hogy utoljára, tehát nem könnyen válok meg tőle!

És anélkül, hogy a Dengelegi ismételt kérdését bevárta volna, bizonyos ábrándos melegséggel mondá:

— Ismeri ön Fegyvernekét?

— Azt a „skriblert“?! — felelt gyöletes hangon Dengelegi, — ismerem; bajos volna őt nem ismerni. Tehát ő az?!

— Igen, ő! A legférfiasabb ember az egész városban. Minden szava egy okos ember szellemét mutatja s felvilágosodottabb valamennyinél, a kiket önök érdekből tömjéneznek.

— Tömjénezze ő is, csak volna a ki fizesse az ő füstjét! — Szegény, mint egy koldus. Nevetséges.

— Miért nem kísérlette ön meg, ennek a füstnek az árát kifizetni? Miért nem magasaltta őnt lapjában annyi év óta, mióta itt van, egyetlen egyszer sem? Azért mert ön nem akarta vagy mert ő nem akarta? Én jól tudom, hogy ön akart hozzá közeledni, meg aztán van is önnek „füst“-re valója bőven. Miért nem sikerült tehát, különösen akkor, a mikor a másik lap élmélygős szavait, a miket önre szórt, már mindenki unja és talán gyanusnak találja. Ob — folytató Ádél egész lelkesültséggel — Fegyvernek egy jellem, egy emberismerő férfi, a ki aligha nincsen tisztában már is önnel és azzal, hogy...

Itt elakadt Ádél szava és szemei megteltek könyekkel...

— Nos, — kérdé Dengelegi ravasz nevetése közben — és kivel van még tisztában és a bölcs szerkesztő?

Ádél szemeihez emelte szembekendőjét és a következő pillanatban fuldokló sokogás hangja töltötte be a szalont. Dengelegi vállat vont, vette a kalapját és magára hagyta a sokogó „csúnya asszony“-t. Az utóbbi ezt nem vette észre, de midőn később látta, hogy magára van, szinte jól esett abban a perczen az egyedüliség. Olyan gondolatai voltak és olyan érzések gyötörték, hogy nem igen tudta volna, magát Dengelegi gunyjával szemben mérsekélni.

Az életben először szeretni, a legkényesebb, de annyira elragadó érzés, hogy általa a legféltelenebb gyűlöletre képes a leggyöngédebb teremtés is az iránt, ki azt bántaná, kit szeretünk. Mennyivel inkább állott ez érzés uralma alatt Ádél, ki most azzal érzé sulyosbitva helyzetét, hogy léptenyomon támadt eléje a kérdés: Méltó vagy-e arra, a kit úgy szeretsz?

És ez a legrettenetesebb kétség amibe eshetünk ha szeretünk. Ez jobban lerombol minden reményt, mint a biztos tudata annak, hogy nem vagyunk viszont szeretve.

Minden perc, melyben ez a kérdés jut eszünkbe, az örökre tartó szakítás fájdalmát szenvedtetni velünk.

Adélnak tehát volt oka könyezni, mikor eszébe jutott, hogy Dengelegin kívül ki az, akivel tisztában van Fegyvernek?

VII.

A hírlapírás Magyarországon, még ma is alig életpálya, s akik a szerkesztőségek asztalai mellett szolgálnak száz és ezer ügyet, jobban megérdemlik a névtelen hősök dalát, mint a mennyi értéke lehet ennek, az ideális képzelődésnek.

A mi telivér újságíróink, kik tisztességek és egész lélekkel forgatják a tollat, egy önfeláldozó munka fáradsága közben szászakat emelnek föl a közéletben magasra, míg ők a porban maradnak. Rendkívüli szeretet, rajongás kell e nehéz pályához s az, aki a szerkesztőségi asztalhoz hű akar lenni, kész lexikon legyen. Ismerjen mindent, szolgáljon annyi ügyet a hány föl színre kerül, gondoljon egész nap a lapra s magára nagyon ritkán, gyöngédsége legyen körül mindenkit, de ne számítson senkire, mert a közönség nagy része ma még csak addig becsüli őket, amíg szükségüket érzi.

És ha hosszú évek lázas, éjjel nappali munkája szétroncsolt idegekkel s többnyire erős szívhajjal megvéníti az egykor szikrázó kedélyű ifjakat, akkor sem gondolhatnak, — legalább nagyon kevesen — egy nyugodt alkonyatra... lettek legyen bármilyen hősei egykor a körülöttük zajló közéletnek.

És ezek az emberek, kik ifjan szinte egy életben álmódzó poéták, majd játszva párbajozó matadorok, egyszerre — nem is gondolva a bizonytalan jövőre — tartják szellemmel a közönséget; kedélyük hol gyermekes, hol bolondos, vig. Ma cinikus az egyik, holnap a legönfeláldozóbb barát a másik. Ma képes egy gunyos szóért lelövetni magát, s talán a másik napon képes már hülyék kicsinylését megmosolyogni. Megin-dítja egy könyvelőbádat szem, míg politizálva fanatikus kiméletlenségekre gerjed. Rajong csaknem valamennyi a nőkért, de legtöbbje előtt ismeretlen marad a családi élet, mert nálunk az újságírás nem életpálya még, és a közönség nagyrésze addig becsüli a hírlapíróit amig szükségüket érzi.

Másutt, egy közepes tehetség is vagyont gyűjthet egy tíz év alatt; nálunk olykor a jelesebbek is olyan sorsot érnek mint egy vándor bonvivantszinész, ki szerepét távol az otthonától, új és új idegenségben játsza el, míg a mosolygó arc savanykássá válik, a toll érdes vonásokat fog, — finita la comédia....

(Folyt. köv.)

VASUTI MENETREND.

Érvényes 1892 május 1-től.

Menetrend a Nagykikinda—nbecskereki vasútvonalon

		3512	3514	3502
		v. v.	v. v.	v. v.
		I.II.III. osztály		
Nagy-Kikinda—Nagy-Becskerek.				
	Budapest ind.	6.30	8.25	2.35
	Temesvár	9.50	11.30	4.00
Nagy-Kikinda		3.05	4.05	7.20
Karlova		4.09	4.45	8.04
Beodra		4.23	4.57	8.18
Török-Becse—Aracs		5.36	5.36	9.02
Kumán		6.06	5.56	9.22
Melencze		6.40	6.15	9.42
Ellemér		7.09	6.34	10.01
Nagy-Becskerek	érk.	7.33	6.51	10.15

		3501	3511	3513
		sz. v.	v. v.	v. v.
		I.II.III. osztály		
Nagy-Becskerek—Nagy-Kikinda.				
	Nagy-Becskerek ind.	5.50	12.00	7.20
	Ellemér	6.08	12.21	7.44
	Melencze	6.30	12.51	8.16
	Kumán	6.46	1.11	8.37
	Török-Becse—Aracs	7.11	1.49	9.19
	Beodra	7.45	2.29	10.04
	Karlova	7.56	2.42	10.22
	Nagy-Kikinda	8.36	3.30	11.13
	Temesvár	—	5.20	4.24
	Budapest	1.30	—	8.15

Menetrend a Torontál helyi érdekű vasutak vonalain

		3643*	3602	3612
		v. v.	sz. v.	v. v.
		II. III. o.		
Versecz—Nagy-Becskerek.				
	Versecz ind.	—	—	12.00
	Versecz-Rét	5.50	—	2.20
	*Temes-Paulis	5.57	—	2.25
	Bethlen-Tanya	6.03	—	2.32
	*Szivattyutelep	6.11	—	2.42
	*Loudon-Tanya	6.22	—	2.55
	Nagy-Margita	6.29	—	3.04
	Zichyfalva	6.37	—	3.13
	Györgyháza	6.49	—	3.25
	Szécsénfalva	7.01	—	3.40
	Ó-Lécz	7.16	—	3.57
	Kanak	7.24	—	4.07
	Bóka	7.33	—	4.19
	Szécsány	7.49	—	4.38
	é. r. k.	8.00	—	4.52
	Párdány l. alul.			
	Szécsány ind.	4.01	8.10	5.07
	Szárcsa	4.27	8.24	5.24
	*Lajosmajor	4.41	8.37	5.37
	Pusztá-Kenderes	4.50	8.48	5.46
	Lázárföld	5.01	8.51	5.57
	Nagy-Becskerek-Bégapart	5.32	9.15	6.31
	Nagy-Becskerek	—	—	6.35

		3601	3611
		sz. v.	v. v.
		1., 2., 3. o.	
Nagy-Becskerek—Versecz.			
	Nagy-Becskerek ind.	8.15	—
	Nagy-Becskerek-Bégapart	8.22	5.25
	Lázárföld	8.50	5.58
	Pusztá-Kenderes	8.56	6.06
	*Lajosmajor	9.2	6.14
	Szárcsa	9.16	6.30
	Szécsány	9.29	6.45
	Szécsány	9.44	7.00
	Bóka	9.57	7.13
	Kanak	10.14	7.35
	Ó-Lécz	10.23	7.46
	Szécsénfalva—Ráros—Istvánvölgy	10.32	7.58
	Györgyháza	10.42	8.10
	Zichyfalva	10.54	8.27
	Nagy-Margita	11.09	8.43
	*Loudon-Tanya	11.18	8.52
	*Szivattyutelep	11.26	9.01
	Bethlen-Tanya	11.39	9.15
	*Temes-Paulis	11.47	9.25
	Versecz-Rét	11.55	9.33
	Versecz	11.59	9.37
	é. r. k.	—	—
	Temesvár	3.16	—

		3702	3712
		v. v.	v. v.
		II. III. o.	
Szécsány—Párdány.			
	Szécsány ind.	9.34	7.05
	Módos	9.56	7.32
	*Fény	10.07	7.44
	Párdány	10.18	7.58

		3713	3711
		v. v.	v. v.
		II. III. o.	
Párdány—Szécsány.			
	Párdány ind.	7.00	3.50
	*Fény	7.13	4.03
	Módos	7.27	4.18
	Szécsány	7.50	4.41

Az éjjeli órák — esti 6 órától fogva reggeli 5 óra 59 percig — a percek számjegyeinek aláhúzása által (6.00—5.59) vannak megjelölve.

A *gal jelzett állomásokon a vonat csak feltételesen fel- vagy leszállás végett áll meg.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájler Lajos.
 Főmunkatárs: Jurkovic Aladár.

H i r d e t é s e k.

4769. kig. sz. 1892.

(330—3.3)

Pályázati hirdetmény.

Valkány községében rendszeresített szülésznői állomás betöltendő lévén, arra ezennel pályázatot hirdetek.

A szülésznő javadalmazása évi 80 forint fizetés és minden szülési eset után 1 frtban van megállapítva és a pályázóktól okvetlenül megkivántatik, hogy a román nyelvet tudják.

A pályázati kérvények folyó évi **augusztus hó 31-ig** alólírott főszolgabíróhoz nyújtandók be.

Kelt Nagyszentmiklóson, 1892. évi július hó 11-én.

Jankó, főszolgabíró.

2883. tlkvi sz. 1892.

(335—1.1)

Árverési hirdetményi kivonat.

A t.-becsei kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság közölni teszi, hogy Zlátits P. Tivadar volt pancsovai, jelenleg zimonyi lakos végrehajthatónak Békits Tivadar pancsovai lakos végrehajtást szenvedő elleni 180 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében az árverést elrendelte.

Ennek folytán a nagybecskereki kir. törvényszék kerületében levő Tarras községi 5. számú tjkvben A. I. 2—5 a. foglalt 530. hr. sz. Rodlye dülöben lévő 1 hold 533¹/₃ □ öl, 828-b. hr. sz. Jár dülöben lévő 533 □ öl, 830 a. hr. sz. Jár dülöben lévő 178 □ öl és (1612—1613.) hr. sz. Kercsevina dülöben lévő 1 hold 533¹/₃ □ ölnyi ingatlanokból Békits Tivadart illető fele 145 frt, továbbá ugyanazon tjkvben A. II. 6—9. a. foglalt Békits Tivadar végrehajtást szenvedő és Atymcsev Márkóné szül. Zsivkov Vukoszava, Jankov Sándorné szül. Zsivkov Perszida, Zsivkov Józsa és Zsivkov Lyuba társtulajdonosok nevéen álló 1468. hr. sz. Protilyeva Unka dülöben lévő 533 □ öl, 1512-98. hr. sz. Ledine Uszelistu dülöben lévő 1066 □ öl, 1512-227. hr. sz. Ledine Uszelistu dülöben lévő 533¹/₃ □ öl, 1554-4. hr. sz. Szelistye dülöben lévő 533 □ ölnyi — az 1881:LX. tcz. 156. § a) pontja értelmében az — egész ingatlanok 138 forint, Tarras község 9. sz. tjkvében A. I. 1. a. foglalt Békits Tivadar végrehajtást szenvedő és kiskoru Marinkov Jéla társtulajdonos nevéen álló (14—15.) hr. 9. öi. számú 300 □ ölnyi — az 1881:LX. tcz. 156. § d) pontja értelmében egész beltelkes ház 87 frt, ugyanezen tjkvben A. II. 1—5. a. foglalt Békits Tivadar végrehajtást szenvedő és kiskoru Marinkov Jéla társtulajdonos nevéen álló 510-2. hr. sz. Málo Planistye dülöben lévő 1066²/₃ □ öl, 511-9. hr. sz. Tyupria dülöben lévő 1 hold 533¹/₃ □ öl, 1512-92. hr. sz. Lédine Uszeliste dülöben lévő 1 hold 533²/₃ □ öl, 1512-223. hr. sz. Ledine Uszeliste dülöben lévő 266²/₃ □ öl, 1554-9. hr. sz. Szelistye dülöben lévő 1066²/₃ □ ölnyi — az 1881:LX. tcz. 156 § a) pontja értelmében — az egész ingatlanok 123 frt 75 kr., végre Tarras község 470. sz. tjkvében A. I. 1—5. a. foglalt Békits Tivadar végrehajtást szenvedő és Vlaskalin Mi-

hály társtulajdonos nevéen álló 502-3. hr. sz. Málo Planistye dülöben lévő 533¹/₃ □ öl, 511-3. hr. sz. Tyupria dülöben lévő 1066²/₃ □ öl, 611-23. hr. számú Duboka Kopova dülöben lévő 2 hold 1066²/₃ □ öl, 1247-19. hr. sz. Megya dülöben lévő 1 hold 533¹/₃ □ öl és 1341-3. hr. sz. Vodicza dülöben lévő 1 hold 533¹/₃ □ ölnyi — az 1881:LX. tcz. 156. § a) pontja értelmében — az egész ingatlanok 138 frt kikiáltási árban 1892. évi **augusztus hó 25-ik** napján d. e. 10 órakor Tarras községében meg tartandó nyilvános árverésen következő feltételek alatt fog eladás alá kerülni.

1. Ha a megállapított kikiáltási áron felül ígéretet senki sem tenne, az árverésre kitűzött birtok szükség esetén a kikiáltási áron alól is el lesz adandó.

2. Árverezni kívánók tartoznak az ingatlan becsárának 10% át készpénzben, vagy az 1881:LX. tcz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. 1-én 3333. sz. a. kelt m. kir. igazságügyministeri rendelet 8. §-ában jelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi LX. tcz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Az árverési feltételek többi pontjai a hivatalos órák alatt ezen kir. járásbírószék telekkönyvi irattárában és Tarras község eljárási jegyzőjénél megtekinthetők.

Kelt Törökbecsén, a kir. járásbírószék mint telekkönyvi hatóságánál 1892. évi május hó 30 ik napján.

Jakabffy, kir. járásbíró.

640. kig. sz. 1892.

(331—3.3)

Árverési hirdetmény.

Alulírott község előjárósága részéről közölni tétetik, hogy a helybeli község mint erkölcsi testület tulajdonát képező 120 hold szántóföld 2—2 holdas területekre felosztva f. évi október hó 1-től számított 3 illetve 6 évre folyó évi **július hó 25-én** d. e. 9 órakor a helyszínen tartandó nyilvános árverési uton bérbeadni fog.

Az egész területre esetleg beadandó írásbeli szabályszerű ovadékkal felszerelt ajánlatok a részletes árverés befejezte után fognak tárgyalatni.

Az árverési feltételek a község jegyzői irodában a hivatalos órák alatt betekintheők.

Tor.-Erzsébetlak, 1892. évi július hó 14-én.

Baranyi Kálmán,
jegyző.

Ráczy Imre,
bíró.

Elszökött csikók.

Vasárnap folyó hó 10-én egy egyéves barna és egy kétéves barna csikó, az utóbbi fehér csillaggal a homlokán, furdésközben elszökött. (329—4.2)

A t. feltalálók kéretnek a tulajdonost **Grassl Antalt,** Német-utcza, Nagybecskereken értesíteni.

H i r d e t é s e k

felvételnek

e lap kiadóhivatalában

Uri-utcza 276-4. szám alatt.

Nyomatott a kiadó Pleitz Fer. Pálnál Nagybecskereken.